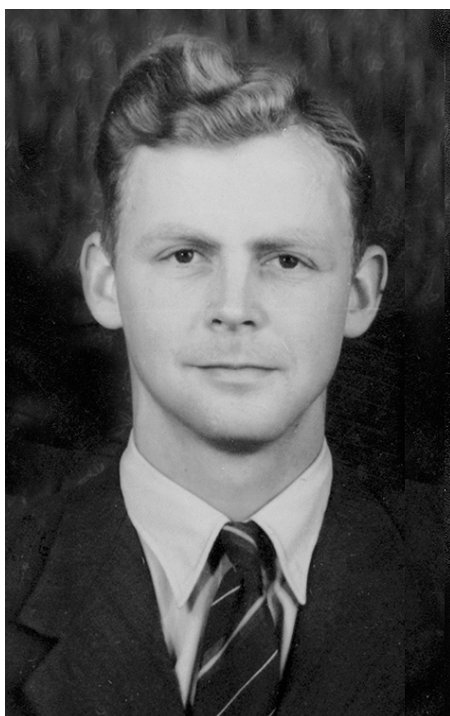

Kjære venner!

Av Josef Storflor

Josef

Josef Storflor, født 26.9.1921, fylte 80 år i 2001. Her gjengir vi talen Josef holdt da dagen ble feiret ved Floren Misjonsstasjon den 29. september 2001. Hans sønn, Helge Storflor, har skrevet talen inn på digitalt medium og gjort det mulig å gjengi den her.

Talen gir et kort tilbakeblikk på livet, med hovedvekt på opplevelser han har hatt sammen med den nærmeste familie på heimgården Storflor, og seinere på gården Bredeli i Melhus, Sør-Trøndelag.

Josef vokste opp og tok over gården Storflor, som ligger på Flornes i Stjørdal, Nord-Trøndelag.

TAKK for at de ”såg om mæ” på dagen min! På en slik dag er det naturlig å sjå tilbake – må sitere sangen ”Jag har bodd ved en landsväg i hela mitt liv, och sett människor komma och gå”. Jeg vokste opp sammen med fem eldre søstre, de sa jeg var bortskjemt. Det forstår jeg ikke, for jeg ”vart holdt i øran” av de eldste. Ja, de kastet meg ut enda jeg klamret meg til dørkarmen! Jeg gikk på Flormo skole med Hilmo og Sten som lærere, og satt 7 år på skolebenken sammen med lærersønnen Jon. Vi var venner i skolestua, men slåss i friminutta. Vi hadde det godt i barneåra. Skulle vi på tur, var en velbrukt sykkel god å ha. Slik var det også for min nabo, Florbakken. Vi ungene så hvor langt han skulle da han kom gående gjennom garden med sykkelen. Hadde han brettet opp buksa én gang, skulle han til Hegra – to ganger til Stjørdal – helt opp til kneet til Langstein, hvor han hadde slekt.

En annen trofast følgesvenn var hesten. En dag skulle jeg hente emissær Peter Morken på stasjonen. For å få en god utnyttelse av turen, tok jeg ”bekkvogna”, fylte opp med ved og leverte denne på bedehuset. Så gikk turen til stasjonen, hvor jeg henta Morken. La ei fjøl over vogna, og så dro vi på heimvei, Petter og jeg. Det var sol og litt østavind, og litt hesteåk kom det nok på den mørke dressen hans. Men ellers syntes jeg vi hadde en fin tur. Noe overrasket ble jeg over det han sa da vi var framme på tunet: ”Vess du vil få dæ ti kvinnfolk, må du årn dæ me ainna kjørbunad!”

Høgtun

Johanne, Elfrid Frøseth (mitt søskenbarn) og jeg gikk på Høgtun folkehøgskole på Nordmøre i to år, andre året tok vi middelskoleeksamen. Husker at jeg gjorde det litt dårlig i kristendomfaget, og fikk trøst av lærer Skåheim. Han skrev i minneboka: ”Større enn M i kristendom er livet i Gud”. Det er sant, jeg har levd i min barnetro hele livet.

Jeg ble interessert i ei jente da jeg gikk på Høgtun. En dag skulle jenta dra heim, og avtalen var at vi skulle si farvel nede ved kaia tidlig neste morgen. Imidlertid sovnet jeg av, og da jeg kom ned til kaia, så jeg båten i det fjerne. Jeg så henne aldri igjen.

På Tomb jordbruksskole i Østfold ble det to år: 1942–1944. Lærerne skapte stor interesse og kjærlighet til heim, jord og skog. Og så skulle vi jo være med på å bygge landet opp igjen når krigen var slutt. Vi fikk med oss mye av åndelig betydning – samt levereglene: ”Fôr dine griser godt, disponer dine penger riktig, sørg for at din kone trives”!

Maja

I 1949 fikk jeg ei god kone i Maja, og vi fikk 32 gode år sammen. Men tøft var det da eksemen rammet Ole og Trygve hardt, tøft for barn og foreldre. Maja stod på seint og tidlig både ute og inne. Hun var også aktiv i det kristne foreningsliv i bygda. Da hun døde, bare 59 år gammel, var det ei hard tid for oss alle. Da var det godt å be Gud om hjelp og trøst.

Spennende opplevelser

Når en tenker tilbake, har det vært mange spennende opplevelser for oss på gården. Plutselig en dag ringte Anne Marta Lilleflor om en bussulykke ved gården. Vi ble livende redd, for Ingrid var med bussen. Jeg tror ikke jeg har vært så glad noen gang som da jeg fikk hentet henne uskadd ut. Bussen var rasert helt til der hun satt. Jeg var med da vi bar ut Martine fra nabogården – død.

Kritiske situasjoner i arbeidslivet

Vi satte fast sleptrøska på planovergangen ved Nesset. Vi hørte toget komme fra øst, og fikk den av i siste liten. Vi kjørte hesten gjennom isen i Iverhølen, det gikk bra. Samme hesten falt ned fra langbrua oppe på låven, først ned i høyet i 2. etg., og så ned trappa helt ned i fjøset – uskadd!

Noen opplevelser med barna

Ole ville sitte på støttingen som liten da vi dro til skogs. Men hesten rykket til, og Ole gikk på hodet under støttingen og dukket fram uskadd bak. Trygve satte skrekk i oss mange ganger oppe i Svarthølen. Han laget stupebrett, dukket og ble så lenge borte at vi var redd vi aldri så ham mer. Dag kom bort en dag. Elva var flomstor, og vi var veldig redde. Stor var gleden da vi fant ham sovende oppe i smia. Bibelen har hatt en sentral plass i stua heime. Helge fattet tidlig interesse for den som treåring. Han brettet ut permen og durte og kjørte med en plastbil – Bibelen brukte han som en startbane, for øvrig en ypperlig sådan! Guttene ble ellers plassert på traktoren i meget ung alder, jeg sto gjerne bak på tilhengeren og breidde frau.

Tømmerfløting

I to år var det fløyting i Mølskdalen, i ei sideelv av Stjørdalselva. Vi bygde fløtningsdam og demte opp elva over et stort område opp mot Mølskkrokan. Jeg husker godt spenningen i kroppen da Kjeldbergnes og jeg for første gang skulle åpne "slusene". Det gikk bra, men brua dirret under oss. De andre fløterne var da gått ned i elva og ventet på flomvatnet. Fløtningsarbeidet var farlig for uøvde folk som oss. En episode som var typisk for innsatsen: Sætertrø stod midt ute i strømmen med tømmer omkring seg. Det dampet godt av sigaretten. Plutselig var han borte under vatnet, dukket opp igjen – sigaretten var sluknet, men karen fortsatte som før. Gjennomvåt, men ikke snakk om å gå heim.

Gamle Svarten

Gamle Svarten var god å ha ved mange anledninger. En dag ble jeg bedt om å kjøre i ei begravelse. Johan oppe på Florhaug var død. Før jordfestelsen var vi samlet der oppe på toppen av dalen. Kista stod ute, omkranset av små grantrær. Vi sang: "En dalende dag, en stakket stund", og presten leste Guds ord og ba. Så kom oppbruddet fra heimen. Det var vinterføre og slett ikke ufarlig å kjøre kista ned de bratte bakkene. Det var flere hester i følget. De gamle fikk sitte på, de unge gikk. Ved hver gård vi passerte, var det hakket granbar på veien, helt fram til kirka.

Krigsår

Krigsåra var ei hard tid, særlig for de gamle. Jeg mistet to tremenninger i Hegra. Vi hørte drønna fra Hegra festning. Mørklagte tog med tyske soldater dro gjennom dalen – dårlig gjort av svenskene å la dem passere. Likevel, på tross av alt, opplevde vi som var unge ei rik tid, vi som slapp unna krigens redsler.

Sommerskole

Sommerskolene under krigen i N.M.S.' regi samlet tusenvis av ungdom, og mange fikk kall til tjeneste i Guds rike. Aud fikk på den tid kall til å bli misjonær. En fin sommerdag dro vi på det årlige misjonsstevnet i Gudå – Maja, tre av barna og jeg. Men først måtte vi jo se etter at kyrne hadde det godt nede på beite på sørsida av veien. Jo da, det elektriske gjerdet var i orden. På ungdomshuset i Gudå var det mye folk i alle aldre. Musikklaget fra Stjørdal var med – anført av Peter Røe – vi kalte det for "PetterRøs Blanding". Vår avholdte forkynner Aunan talte. Alt var bra så langt. Men da vi kom heim, var kyrne borte. Da vi fant dem, var de i ferd med å ete opp resten av Kjelbergnes' haukål. Vi fikk dem omsider østover jordet. Dag var da ca. 6 år gammel og skulle gi kyrne klar bane over veien. Imidlertid tok Krone – anføreren – affære, plantet horna under Dags armer, flyttet ham pent til side, og gikk majestetisk over veien. De andre kyrne fulgte etter. En tid etter dette fikk de tre barna som var med til Gudå, kikhosten. Den hadde de hentet fra sommerstevnet. Ingen lystelige toner nattestid, intet som liknet på Petterøs Blanding, men nærmere "opus for umusikalske".

Når en er åtti

Når en er åtti, er det viktig å ha gode hjelpere. Paul Brattås har hjulpet meg mye. Han gjør alt – murer, snekkerer, tar arbeid på taket, klipper hår! Hjelper til med å sette opp skilt langs veien til Håkådal ved Mølska. Skilt som Åsta Skånes har laget etter forslag av svoger Nils Flormælen, som vet alt om "forna dar". Bygdekarta – og Olavskilden ved Kyllberget – får stadig god omtale. Takk til Ove Øverkil og Kjerulf Lien for godt samarbeid på det området.

Leinstrand

Jeg var spent første gang jeg kom til Ekra gård på Leinstrand, der Aud er ifrå. Året var 1982, og jeg kom drassende med Auds kofferter, som jeg hadde henta i Kristiansand. Hadde hørt at det på Leinstrand bodde 5 mektige damer: Fru Njøs, fru Nordbø, fru Klett, fru Indergård og fru Bredeli. Alle over 80 år og alle medlemmer av Yngre Sanitet. Jeg fant veien til drivhuset, traff Aslaug og Hjørvard Bredeli, fikk en god kopp kaffe der. Spurte etter fru Bredeli, men fikk høre at hun hvilte middag fra klokken ett til klokken fem. Det var den dagen. Jeg dro heim.

En tid etter kom Aud og jeg innom. Gamlemor virket overrasket, og virket heller ikke så veldig begeistret. Hun undret seg nok over hva for en kar det var som tenkte å dra med Aud. Allting er en overgang, tenkte jeg. Ruslet litt omkring på gården. Her bodde det tydeligvis driftige folk, og her var aktiviteten stor. Tok meg en tur bort i vedskjulet, ikke den store beholdningen der nei. Og jeg som hadde hørt at gården hadde en kjempestor olderskog nede ved Gaula. Senere fikk jeg grønt lys av Hjørvard, tok med meg motorsaga og satte i gang hogst. Etter hvert ble vedskjulet ganske fullt av ved, og da vinteren kom, var kopperstampen på kåret full av tørr ved. Noe senere tok jeg en runde rundt kårhuset og fikk vindusglassa skinnende rene. Den dagen serverte fru Bredeli klubb og flesk og duppe. Jeg trives svært godt med familien på Leinstrand.

Aud

Aud og jeg har hatt 18 gode år sammen. Den sløves ikke den som skal følge Aud! Her er det full aktivitet og fart hele tiden. Takk for at du har holdt ut med meg så lenge. Du har vært enestående god å være sammen med! Og god for hele storfamilien! Takk også til barna som har gitt meg så mye glede!

Storflor, september 2001